

Divina Tragedie - Cântul IV

Adrian Erbiceanu

Ce căutam prin noaptea asta rece,
Pe căi pe care numai ursul suie,
Când nu aveam cu cine mă petrece?

Păream un somnambul pe-o cărăruie,
Urmând o umbră degenerescentă,
Către o nu știu care cetățuie.

Prin ploaia încă grea și persistentă,
În mine mă-nchideam ca o moluscă,
Stupefiat de forța insurgentă.

Aș fi dorit să pot să-i spun, în plus, că
Nu sunt erou și nu-s de pus în ramă,
"Zaharisit "să fiu de orice muscă,

Natura când, din zborul ei, o cheamă.
Aș fi dorit...dar mă țineam cuminte
„... Precum se ține puiul după mamă ” *

Când ordinul "de sus" căzu fierbinte:
-"Oprește-te !" Și m-am oprit pe dată,
Răspunsul negăsindu-l în cuvinte.

Un nod mi se-nfundă în beregată
Și nu puteam o iotă a-nțelege
Cu judecata-mi anesteziată.

-"Băiete-ascultă, n-ai de unde-alege!
Destinul, care mi te-a scos în cale,
De mult era întipărit în Lege;

Să uiți de-acum de griji materiale!
Misiunea noastră nobilă e scrisă
Cu drepturi clare, constitu - ționale".

-"Care misiune ?"...-"Ține-ți gura-nchisă.
Ai să vorbești când ți s-o da cuvântul!...-
Există o versiune compromisă,

La care nu mi-am dat consimțământul,
Transpusă-n versuri de-un "Omer" - se pare -
Să aibe ce preda Invățământul...

Era un timp perfect de-organizare,
De muncă în comun și unitate,
De Țară Nouă, descălecătoare,

Când frate se alinia cu frate,
(Nu toți egali, dar asta ce contează
Când pe lozinci scria: Egalitate ?!)

Urmam, pe-atunci, un obicei de bază :
- Find io Mai Mare peste tot ce mișcă -
Tot capul ce n-ascultă se scurtează!

Cu caii înhămați mereu la brișcă,
Trasam comenzi de-alungul și de-a latul
Și totul se-nvârtea ca o morișcă,

Până-ntr-o zi! Luat cu "înhămatul",
N-am observat un cap că se ridică
Și împotriva mea asmute "Satul",

Cu o chemare Anti-Bolșevică!...
De-atunci, scurtat, eu stau pe osuare,
Iar el, în locul meu, numit Vlădică!...

Tu ești speranța mea de scadențare!"...
O, Doamne, cu ce grabă trece timpul,
Vecii, de mii de ani, într-o suflare,

Ca țipătul când te pătrunde ghimpul...
Înmărmurit stăteam, ca-ntr-o agendă,
Pe când în fața mea, închis, Olympul,

Pe înălțimi părea că se suspendă,
Să am ce spune, pruncii când or crește,
Cum am călcat pe trepte de legendă.

-“Ce pot să fac ? Nu eu, ci El vorbește!
Cât sunt sub vremi, nu am nici o putere
Să schimb ce vremea, aprig, vremuiește”.

-“Nici nu-i nevoie; tot ce ți se cere
E să te ții pe drumul de pornire,
Pe vârf s-ajungi în plină Priveghiere”.

-“Atâta tot ?”...-“O clipă de...gândire:
Cu Sfinții nu te joci cum vrei, copile!
Acolo, sus, e-o mare învrăjbire;

Să concurezi Puterile ostile,
Imaginează-ți mii de subterfugii...
Și-adu-mi armura ce-o pierdu Achile!”.

-“Armura ?...Arma mea e arma fugii!
Cum pot pătrunde singur în cetate?”
-“Ești viu! Au să te-accepte Săpălugii;

La toți s-arate vor că au dreptate!”
-“Dar ce le spun să-mi dovedesc motivul,
La ușa lor bătând pe înnoptate?”

-“Fii inventiv, nu face pe naivul!...
Găsește-ți o prezență feminină,
O Dulcinee sau... Alternativul,

Că nu contează cin’ ți-e “Concubină”,
Atâta timp cât poți intra pe ușă
Și poți susține că a fost virgină!”

-“Dar n-am pe nimeni!”...-“Ia o țigăncușă,
Scorește-un nume... Spune-le:... ELENA!” ...
-“E prea bătrână”... -“Zi că ți-e mătușă!”

-“Mă pui să mint”... -“Și unde-ți șade jena?
Ține-o ‘nainte, fără nici o teamă.
Și... intră-n legătură cu... ANTHENA!”

Simțeam, din nou, că totul se destramă,
Că sunt “un nu știu ce”, lăsat în ploaie,
O comedie transformată-n dramă,

Pe-o scenă încropită din noroaie.
-“Hai, mișcă-te, acuș începe Hora
Și-au să închidă poarta la Căsoaie,

Când miezul nopții o să-și bată ora!
Pe scut, victorios, s-aduci Armura,
Spre mântuirea mea! Și-a Tutulora!”...

Voiam să țip, dar nu mă ținea gura!

*(G.Topîrceanu: Stanțe apocrife la Divina Comedie, ultimul vers, cap.I)